USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2018, č. j. OAM-884/ZA-ZA11-ZA20-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 12. 2018, č. j. 54 Az 2/2018 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 4. 2018 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce jako důvod v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl blízkost frontové linie od města svého narození a nedostatek pracovních míst na Ukrajině. V rámci pohovoru navíc zmínil strach z mobilizace do armády a skutečnost, že jeho otec dlouhodobě žije v České republice.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného správního orgánu, dle kterého nedošlo k naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které obava z výkonu vojenské služby není azylovým důvodem. Soud zohlednil informace ve správním spise týkající se bezpečnostní situace a došel k závěru, že žalobce není ohrožen na životě v důsledku konfliktu na Ukrajině a nejsou tak splněny podmínky udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce nijak nerozporoval informace ve správním spise a neuvedl konkrétní okolnosti svého reálného ohrožení. Žalovaný tak dle soudu dostatečně a přezkoumatelným způsobem zjistil a řádně vyhodnotil skutkový stav.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel spatřuje nezákonnost rozsudku v ignorování skutkových okolností případu, neboť se soud dostatečně nezabýval důvody podané žádosti a řádně neověřil tvrzené skutečnosti. Dále namítá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, kterými není dostatečně vyvrácena argumentace stěžovatele. Pokud by vzal soud stěžovatelem uváděná fakta v úvahu, musel by dojít k závěru, že byl minimálně naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se podrobně zabýval tvrzeními stěžovatele, neshledal je azylově relevantními a nadále trvá na správnosti vydaného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nedostatečné vypořádání se s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byla obava z možného nástupu do armády a nebezpečí jemu hrozící z vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že se krajský soud dostatečně vypořádal s žalobními důvody, neboť se postupně stručně vyjádřil k zákonným důvodům udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Na základě stěžovatelem sdělených okolností v rámci správního řízení a informací zjištěných správním orgánem zjevně nedošlo k naplnění zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[11] Podrobněji se krajský soud zabýval zákonným důvodem dle § 14a zákona o azylu.

[12] Ohledně obavy z možného nástupu do armády krajský soud správně odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které obava z výkonu vojenské služby není azylovým důvodem (viz rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017 – 26, rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49).

[13] Navíc dle informací získaných správním orgánem nebyla na Ukrajině mobilizace od roku 2016 vyhlášena a ani se o ní neuvažuje. Stěžovatel v průběhu správního řízení nerozporoval informace získané správním orgánem a nijak přesvědčivě neprokázal, že by mu mobilizace hrozila. Stěžovatel vycházel jen z informací „ z doslechu“, podle nichž se stává, že jsou muži na ulici náhodně mobilizováni.

[14] Z usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2016 - 17 vyplývá, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“.* Bezpečnostní situaci potvrzuje i další aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 - 48).

[15] V rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 Nejvyšší správní soud vyslovil, že v případě, že ozbrojený konflikt nelze označit za tzv. totální konflikt, musí žadatel prokázat *„dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“.*

[16] Stěžovatel, který před odchodem ze země pobýval ve městě Charkov, naplnění výše citovaných požadavků nijak neprokázal. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, je povinností žalovaného žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[17] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu odpovídá na všechny stěžovatelem vznášené námitky. Nejvyšší správní soud neshledal ani, že by krajský soud pochybil. Kasační stížnost stěžovatele tedy odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu